

kapják standjaikat az árusok. Apropos Fesztiválutca: az egyik neves kolozsvári kézműves érdekes – kissé költői – kérdést vetett fel: mennyire számítanak ők a magyar napok „kellékeinek”, és mennyire érzi úgy a nagyközönség, hogy értéket képviselnek? A választ talán a vásárlóknak kellene megadniuk. Tény, hogy az évek folyamán sikerült szinte teljes egészében kiszorítani a bőví-árusokat, az idei kínálat például valódi kézműves árú volt, ami értéket hord magában.

A rendezvény összes eseménye a maga módján fontos, de ezek közül is kiemelkednek azok, amelyek a magyarságnak állítanak – remélhetőleg időtálló – emléket. Köztudott, hogy a kincses városban született és szolgált Dávid Ferenc, az Erdélyi Unitárius Egyház megalapítója, aki egész alakos szobrot kapott szülővárosában. Gergely Zoltán szobrászművész alkotását a belvárosi unitárius templom és a János Zsigmond Unitárius Kollégium között újonnan kialakított kis téren állították fel, amelyet az egyház telkéből választottak le, és nyitották meg az utca felé.

A Bánffy-palotában található Művészeti Múzeumnak olyan vezetője van az európai gondolkodású Lucian Năstăsă-Kovács személyében, aki elődeitől eltérően támogatja más nemzetiségek kultúráját is. Soha annyi magyar vonatkozású esemény nem volt a múzeumban, mint az ő igazgatása alatt. Elsősorban neki jár köszönet azért, hogy még a kolozsvári magyarság körében is kevésbé ismert Ditrói Ervin, a Kolozsvári Művészeti Múzeum alapítója és első igazgatója mellszobrot kapott a Bánffy-palotában. A szobrot a Ditrói család adományozta a múzeumnak, az avatáson pedig a családtagok mellett Ledniczky Béla, a művészettörténész barátja is felszólalt. A mellszobor egyébként Ditrói Ervin fiának, Ditrói Tamásnak az alkotása.

CÍMLAPFOTÓ: Miénk itt a tér – esti koncert a Kolozsvári Magyar Napokon

A Farkas-utcai templom oldalában található Romkert a gyerekek paradicsoma volt

Tengernyi ember a Főtéren

Lehetetlen vállalkozás lenne minden eseményről külön beszélni. Tagadhatatlan, hogy a mindenkori magyar napok fénypontját a koncertek, a Főtéren zajló események jelentik. Hosszú volt az út a Beatrice egykori viszonylag eldugott iskolaudvaron tartott koncertjétől addig, amíg Mátyás szobra előtt pár évvel ezelőtt a magyar Himnusz is felcsendült. 2013-ban már 50 ezer ember ünnepelte az István, a király előadását, de néhány évvel ezelőtt az Omega koncertjére is legalább ilyen számban gyűltek össze a rajongók.

A főtéri nagyszínpad idei kínálatában a Szentegyházi Gyermeki lharmonia koncertje, a Szent István-napi Néptánctalálkozó gálaműsora, a kolozsvári származású Tamás Gábor koncertje szerepelt. Sor került Ferenczi György és a Rackajam, valamint Pál István „Szalonna” közös, lemezbemutató koncertjére, őket a Quimby zenekar fellépése követte. Fergeteges koncertet adott a legnépszerűbb magyar férfi énekesnek számító Ákos is, aki második alkalommal

lépett fel Kolozsváron, ezúttal az előzőnél teljesen más műsorral. A Honeybeast bemelegítette a közönséget a Neoton Família sztárjainak fellépése előtt, ők is koncerteztek már kolozsvári rajongóik előtt. A Bojtorján koncertjét követően augusztus 25-én Zorán fellépésével zárult a 10. Kolozsvári Magyar Napok. Sztevanovity Zorán amolyan hazatérő lélek Kolozsvárra, őt elég gyakran láthatja közönsége. És minden alkalommal emlékeztet bulinak lehetünk részesei, ahogyan ez most is történt.

A Farkas utca színpadán is egymást követték a jobbnál jobb zenék. Fellépett a Koszika & The Hotshot, a Monyó Projekt, az USNK, a No Sugar, a Teddy Queen, a 4s Street, László Attila, a Kifli Zenekar, a Karaván Együttes, a Mozikácska, az Operett Group Projekt, az Operettissimo és idén is megrendezték a minden évben nagy sikernek örvendő nótagálát. És ezzel még nem volt vége a zenei örömeinknek: a Bánffy-udvar meghitt környezetében megcsodálhattuk egyebek mellett Szalóki Ági Karády-estjét vagy a színészekből álló zenekarok koncertjeit.

Epilógus

Gergely Balázs az első magyar napok alkalmából úgy határozta meg az esemény célját, hogy üzeni kíván több tízezer elszármazott polgárának, akit évente egyszer hazavár az ünneplésre. A gondolat mára beérett: ma már Kolozsvár annak is otthona, aki évtizedekkel ezelőtt fogta cókókját, és hamuban sült pogácsával sem lehetett hazacsalogatni. Most hazajön, hogy erdélyi palacsintát egyen és csíki sört igyon. És büszke legyen hovartartozására. Egy-egy utcasarok mögül bármikor feltűnhet egy régen látott arc, megszólíthat egy elfeledett barát. Ugyanaz a mo-

soly, ugyanaz a járás, noha olykor évtizedek is eltelték az utolsó találkozástól. Szemünkben semmit nem változtak, pedig aki kamaszként ment el, lehet, ma nagyszülőként áll ismét előttünk. Ezek a napok azok, amikor nincs idő és távolság, nincs harag vagy

→ Ma már Kolozsvár annak is otthona, aki évtizedekkel ezelőtt fogta cókókját, és hamuban sült pogácsával sem lehetett hazacsalogatni. Most hazajön, hogy erdélyi palacsintát egyen és csíki sört igyon.

álnokság. Fárasztóak e napok, hiszen pihenésre alig van idő, még úgy is, hogy minden eseményre lehetetlen eljutni. Az esemény végén a legtöbb résztvevő mégis azt számolja, mennyi maradt a következő évi rendezvényig. Hiszen a miénk lett, élvezzük, és ami a legfontosabb, ilyenkor úgy érezzük: ha csak részleteiben is, de visszakaptuk egy kicsit Kolozsvárt.

Frissen szerzett ismerősöm, akit egy közös barátunk mutatott be, először jött Budapestről Kolozsvárra. Lelkesen és kissé ironikusan jegyezte meg: ennyi magyart egy helyen a magyar fővárosban is ritkán látott. Az irónia természetesen Budapestnek szólt, ahol a nyári szezonban az ember úgy érzi, több a külföldi, mint a magyar. Nos ez augusztus végén épp fordítva van Kolozsváron: mintha a világ összes magyarja a kincses városban töltené a nyarat. Legalábbis ezt szeretnénk, a szervezőkkel együtt...

A régiségkereskedőknek minden évben sok az árujuk, de a vevők is

Egy kis pihenő a Szent György-szobor árnyékában